

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/4/2018
Identifikačné číslo spisu: 1114224200
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1114224200.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne D. S., bývajúcej v T., zastúpenej JUDr. Miroslavou Tencerovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Hurbanovo nám. č. 5, proti žalovanému Hlavnému mestu Slovenskej republiky Bratislava, s o sídlom v Bratislave, Primaciálne námestie č. 1, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Zukalová-Advokátska kancelária, s.r.o., s o sídlom v Bratislave, Laurinská č. 10, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 23 Cpr 3/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. februára 2017 sp. zn. 9 CoPr 7/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 7. januára 2016 č. k. 23 Cpr 3/2014-163 určil, že výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 24. februára 2014 doručená žalobkyni dňa 4. marca 2014 je neplatná. Súd prvej inštancie nevyhovel návrhu žalovaného, že od neho ako zamestnávateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu ďalej zamestnával. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa so žalovaným uzatvorila dňa 1. februára 2008 pracovnú zmluvu na pracovnú pozíciu právnička. Dňa 4. marca 2014 jej žalovaný oznámil, že rozhodnutím primátora o zmene organizačnej štruktúry zo dňa 21. februára 2014 bolo jej pracovné miesto s účinnosťou od 1. marca 2014 zrušené. Žalovaný predložil žalobkyni zoznam voľných pracovných miest s tým, že žiadne z týchto miest nie je pre ňu vhodné a teda jej ani žiadne neponúkol a odovzdal jej výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 23. februára 2014 bola žalobkyni doručená dňa 4. marca 2014. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s námietkou žalobkyne, že žalovaný si nesplnil zákonnú povinnosť prerokovať výpoveď so zástupcami zamestnancov. Mal však za preukázané, že žalovaný si nesplnil zákonnú povinnosť podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce, a to ponúknuť žalobkyni vhodnú prácu, pretože mal jej ponúknuť akúkoľvek prácu, čo i len na znížený pracovný úväzok, a čo mohla vykonávať z hľadiska jej zdravotného stavu, vzdelania a spôsobilosti, napríklad aj prácu vyžadujúcu nižšiu kvalifikáciu. Mal za to, že je na rozhodnutí zamestnanca, či prijme

takú prácu a či nie, a nie na posúdení zamestnávateľa, že vzhľadom na vzdelanie by asi prácu neprijala. Dokazovaním pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, a ani žalovaný to nenamietal, že dodatkom č. 5 k organizačnému poriadku žalovaného došlo k zvýšeniu počtu referentských miest na legislatívno-právnom oddelení o jednu pracovnú pozíciu a k zmene štruktúry referentských miest. Podľa názoru prvoinštančného súdu žalobkyňa spĺňa predpoklady výkonu náplne pracovnej činnosti referátu vymáhania pohľadávok definovanej v bode 50.4. dodatku č. 5 k organizačnému poriadku a žalovaný mal teda povinnosť ponúknuť jej prácu v novom referáte vymáhania pohľadávok. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že žalobkyňa nespĺňa požadované požiadavky a to celkovú prax minimálne 3 roky, prax v obchodnom práve so špecializáciou vymáhania pohľadávok a nakladania s nimi v súkromnej/ komerčnej sfére v trvaní dvoch rokov. Takáto podmienka podľa prvoinštančného súdu vôbec nekorešponduje s náplňou požadovanej pracovnej činnosti podľa bodu 50.4 dodatku č. 5 k organizačnému poriadku. Nestotožnil sa ani s tvrdením, že stanovenie podmienok, ktoré musí spĺňať záujemca o pracovnú pozíciu je na výbere a úvahe žalovaného a to z toho dôvodu, že zákonná ponuková povinnosť v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce nie je totožná s výberovým konaním zamestnávateľa na voľnú pracovnú pozíciu. Žalobkyňa je absolventkou právnickej fakulty, má vysokoškolské vzdelanie 2. stupňa. Má teda kvalifikačné predpoklady pre výkon povolania právnik. Jej pracovnou náplňou u žalovaného bolo v zmysle náplne práce, ktorá jej vyplývala zo skutočnosti, že so žalovaným uzatvorila pracovnú zmluvu, okrem iného aj zastupovanie žalovaného pred súdmi, z čoho nepochybne vyplýva, aj problematika vymáhania pohľadávok. Agenda vymáhania pohľadávok nie je teda podľa súdu prvej inštancie agendou, ktorá by pre absolventa vysokej školy právnického zamerania, ktorý má navyše dlhoročnú prax v právnickej profesii, nebola zvládnuteľnou. Z rozhodovacej činnosti mal navyše súd prvej inštancie za známe, že uvedenej problematike sa v spoločnostiach zaoberajúcich sa vymáhaním pohľadávok vzniknutých v komerčnej sfére venujú aj študenti právnických fakúlt a absolventi bakalárskeho stupňa vzdelania. Žalovaný mal teda povinnosť túto prácu žalobkyňi ponúknuť, pretože zodpovedala jej zdravotnej spôsobilosti ako aj schopnostiam a kvalifikácii. V danom prípade, by žalobkyňa pre agendu vymáhania pohľadávok mohla prejsť maximálne predchádzajúcou prípravou. Súd prvej inštancie teda rozhodol tak, ako je vyššie uvedené. Žalovaný nepreukázal vážne dôvody na takéto rozhodnutie. Argumentáciu žalovaného, že aktuálne nemá voľné miesto na to, aby mohol žalobkyňu ďalej zamestnávať prvoinštančný súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Súd prvej inštancie mal za to, že uvedený argument nie je možné subsumovať pod zákonom požadované kritériá „vážneho dôvodu“. Konanie v časti určenia, že pracovný pomer žalobkyne naďalej trvá zastavil. V predmetnej veci rozhodoval čiastočným rozsudkom, a teda nepokryl celý rozsah návrhu, preto vo svojom rozhodnutí uviedol, že o požadovanej náhrade mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru rozhodne až po právoplatnom skončení konania o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru; rovnako aj o náhrade trov konania.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom zo 16. februára 2017 sp. zn. 9 CoPr 7/2016 na odvolanie žalovaného napadnutý čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie v namietaných častiach potvrdil. Obsah odvolania žalovaného podľa jeho názoru nebol spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Odvolací súd mal za to, že v konaní neboli nielenže zistené dôvody, pre ktoré by nebolo možné od žalovaného spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu ďalej zamestnával, ale neboli ani tvrdené, pretože žalovaným uvedený dôvod, „...že aktuálne nemá voľné miesto...“ za dôvod subsumovateľný pod ustanovenie § 79 ods. 1 veta posledná Zákonníka práce považovať nemožno. Uviedol, že o nároku trov celého konania bude rozhodnuté v konečnom rozsudku v zmysle § 262 ods. 1 CSP, v ktorom bude rozhodnuté aj o zvyšku uplatneného nároku žalobkyne, a to o náhrade mzdy z dôvodu neplatného rozviazania pracovného pomeru.

3. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“). Mal za to, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné. Dovolanie zároveň odôvodnil ustanovením § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Za základný argumentačný rozpor v konaní považoval posudzovanie toho, či žalobkyňa spĺňala kvalifikačné požiadavky žalovaného na výkon práce na novo vytvorenej pracovnej pozícii na referáte vymáhania pohľadávok a či tieto požiadavky mohol žalovaný definovať. Žalovaný zastáva názor, že on ako

zamestnávateľ je oprávnený určiť dodatočné kvalifikačné požiadavky na zamestnancov. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s jeho námietkou, či kvalifikačné požiadavky nie sú len požiadavkami na vzdelanie alebo pod ne spadajú aj dodatočné požiadavky na zamestnanca. Podľa dovolateľa je nutné posúdiť otázku, do akej miery je zamestnávateľ oprávnený určovať kvalifikačné požiadavky a iné nároky na vykonávanú prácu vo vzťahu k povinnosti ponúknuť ju ako inú vhodnú prácu v rámci ponukovej povinnosti. V zmysle vyššie uvedeného teda napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, konkrétne v tom, že podľa krajského súdu mal žalovaný splniť ponukovú povinnosť, tým že mal žalobkyni ponúknuť prácu referenta v referáte vymáhania pohľadávok, a zároveň nesúhlasí s tvrdením odvolacieho súdu, že žalovaný nemal právo vylúčiť pracovné miesto referenta zo zoznamu vhodných pozícií pre žalobkyňu len na základe ním definovaných dodatočných kvalifikačných predpokladov, požadovanej odbornej praxe a odbornej prípravy. V zmysle uvedeného žiadal, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu alebo súdu prvej inštancie vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal mu náhradu trov konania v plnom rozsahu. Zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že ho žiada ako nedôvodné zamietnuť a priznať jej náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť, pretože nie je prípustné. Na odôvodnenie svojho záveru (§ 452 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne (a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c/ náležitosti dovolania) a subjektívne (osoba oprávnená podať dovolanie). (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344). V CSP sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené subjekty oprávnené podať dovolanie. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý

dovolať vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Vychádzajúc z uvedeného (bod 11. tohto rozhodnutia) dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), ktoré dovolanie spĺňa náležitosti stanovenej zákonom (§ 428 CSP) a dovolať v ňom napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie.

13. V danom prípade žalovaný prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje popri sebe z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a (zároveň) aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Najvyšší súd v prvom rade posudzoval prípustnosť dovolania z hľadiska tvrdenej procesnej vady zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP), keď z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) dovolať porušenie práva na spravodlivý proces zdôvodnil namietaním nedostatočného odôvodnenie rozhodnutia krajského (i okresného) súdu (nepreskúmateľnosť rozhodnutia).

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú dovolaťom namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

15. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil s a ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať s a ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

17. V súvislosti s námietkou žalovaného o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd poukazuje na rokovanie občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, na ktorom bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

18. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky p o d R 2/2016, považuje dovolací súd z a plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolať súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

19. V danom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. V súvislosti s dovolacou námietkou týkajúcou sa nepreskúmateľnosti treba pripomenúť, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu, v dôsledku čoho ich

treba chápať ako celok. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, čoho a z akých dôvodov sa žalobkyňa domáhala, čo navrhoval žalovaný, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil a vysvetlil z čoho jednoznačne vyplynulo, že výpoveď z pracovného pomeru je neplatná. Obsah spisu preto nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

20. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie žalovaného podané z dôvodu procesnej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP nie je procesne prípustné, a preto ho najvyšší súd odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

21. Dovolateľ ďalej prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

22. Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

23. Citované ustanovenie upravuje predpoklady prípustnosti dovolania, ak sa dovolanie podáva z dôvodu, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Pre všetky prípady vymenované pod písmenami a/, b/ a c/ § 421 ods. 1 CSP platí, že dovolanie je prípustné vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu alebo zmeňujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak dovolateľom nastolená otázka je otázkou právnou (nepripúšťa sa riešenie skutkových otázok) a ak ide o takú právnú otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie je splnený niektorý z týchto predpokladov prípustnosti, dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. V takomto prípade je tu bez ďalšieho dôvod na odmietnutie dovolania; dovolací súd ďalšie podmienky prípustnosti dovolania neskúma.

24. Dovolací súd sa preto najskôr zaoberal vecou, či sú splnené tieto predpoklady prípustnosti dovolania, a to najmä z hľadiska, či v prípade dovolateľom nastolenej právnej otázky, ide o takú otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

25. V preskúmvanej veci dovolateľ v dovolaní uviedol, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, konkrétne v tom, že podľa krajského súdu mal žalovaný splniť ponukovú povinnosť tým, že mal žalobkyňu ponúknuť prácu referenta v referáte vymáhania pohľadávok, a zároveň nesúhlasí s tvrdením odvolacieho súdu, že žalovaný nemal právo vylúčiť pracovné miesto referenta zo zoznamu vhodných pozícií pre žalobkyňu len na základe ním definovaných dodatočných kvalifikačných predpokladov, požadovanej odbornej praxe a odbornej prípravy. Podľa dovolateľa je nutné posúdiť otázku, do akej miery je zamestnávateľ oprávnený určovať kvalifikačné požiadavky a iné nároky na vykonávanú prácu vo vzťahu k povinnosti ponúknuť ju ako inú vhodnú prácu v rámci ponukovej povinnosti.

26. V preskúmvanej veci z obsahu spisu ale vyplýva, že žalovaný vyššie uvedenú otázku nenastolil v konaní pred súdmi nižších inštancií a tieto ju ani neriešili. Dovolateľom formulovaná otázka nemá teda charakter takej otázky, od vyriešenia ktorej by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Za tohto stavu jej riešenie nemá v preskúmvanej veci žiadne opodstatnenie. Dovolací súd dospel preto k záveru, že nebol tak splnený jeden zo základných predpokladov prípustnosti dovolania vyplývajúci z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. V takomto prípade je tu bez ďalšieho dôvod na odmietnutie dovolania, pričom dovolací súd už ďalšie podmienky prípustnosti dovolania žalovaného neskúmal.

27. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného neumožňuje, aby bol na jeho základe uskutočnený meritórny dovolací prieskum. Najvyšší súd dovolanie žalovaného odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

28. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.